

Boekencafé-serie • 2

ANNE WEST

Anders ik
wel

ROMAN

Anne West

Anders ik wel

Boekencafé-serie 2

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

Proloog

Met een tevreden gevoel sloot Lauren Brands de deur van haar café achter het laatste lid van de literaire boekenclub. Het was een drukke dag geweest en dat was nu te zien. Op de tafels van het café lagen allemaal boeken, sommige nog opengeslagen op de bladzijde waar de klant was gebleven, andere gesloten of op kleine stapeltjes op elkaar alsof de klant zo ambitieus was geweest meerdere titels te lezen in het uur dat hij in het café was om koffie te drinken en iets te proeven van Laurens eenvoudige, maar heerlijke baksels. Ze glimlachte. Nu begon het allerleukste deel van haar dag. Het opruimen van al die boeken. Ze vond het nog leuker dan de boekenclubs en die vond ze al fantastisch. Anderen hadden misschien een hekel aan opruimen, maar zij genoot ervan elk boek op te pakken, de kaft te lezen en het boek terug te zetten op de juiste plek. Sinds kort was ze begonnen met het ordenen van de boeken op onderwerp, thema of auteur en dat maakte dat het terugzetten van de boeken nog meer tijd kostte dan voorheen, maar dat was niet erg. Die boeken waren schatten vol mooie verhalen, informatie en kennis. Ze namen haar mee naar plaatsen waar zelfs zij niet was geweest en ze had vroeger heel wat van de wereld gezien.

Dat was vroeger, nu was ze meer dan tevreden met de kleine postzegel waarop ze leefde: de binnenstad van Deventer waar in het oude, nostalgische Bergkwartier haar Boekencafé lag en een kilometer verderop aan de IJssel haar appartement. Meer had ze niet nodig om gelukkig te zijn, had ze ontdekt na vele lange en pijnlijke sessies met haar psycholoog. Haar vroegere leven, waar anderen vast heel

jaloers op waren geweest, had haar veel schade berokkend. Lauren dacht daar liever niet meer aan terug. Het was voorbij. Nu had ze haar leven weer in eigen hand.

Na het vertrouwde geluidje van haar telefoon, pakte ze die uit de achterzak van haar spijkerbroek. Ze opende WhatsApp en keek met een brede grijns naar de foto die verscheen.

Kan het zo? stond eronder. Op de foto was haar vriend te zien in een modern, stijlvol pak waarin zijn goedgevormde lichaam wel heel goed uitkwam. Het water liep Lauren in de mond. Dat was een lekker hapje.

Je bent om op te vreten!

Je mag morgen je tanden weer in me zetten. O, shit, het was echt te hopen dat hun appjes nooit per ongeluk openbaar werden of zo. Dan waren ze zwaar de kloos.

Veel plezier vanavond. Wens Ids toitoitoi!

Ids is niet aanspreekbaar. Op van de zenuwen.

Hij gaat de ring winnen. Dat weet iedereen.

Iedereen behalve zichzelf. Gelukkig is Juul bij hem.

Lauren glimlachte. Inderdaad, gelukkig was Juul bij hem. Het stel leek eindelijk hun grootste obstakels overwonnen te hebben.

Ik wilde dat jij bij mij was.

Lauren nam gauw een foto van het rommelige café. *En wie ruimt dit dan op?*

Ik weet het, schat. Tot morgen.

Xxx.

Ze borg haar telefoon weer op en ging aan de slag. Vanuit een onzichtbaar hoekje kwam cafékat Micky aangelopen. Nieuwsgierig volgde hij haar door het café. Een voor een zette ze de boeken terug op hun plek, waarna Micky ze besnuffelde alsof hij wilde checken dat ze inderdaad op de juiste plek stonden. Lauren wist zeker dat hij dat ook echt deed, maar dat zei ze maar niet hardop. Daarna haalde ze al het vuile serviesgoed op en zette de grote afwasmachine aan.

Vervolgens controleerde ze de voorraden en maakte ze een bestellijst die ze nog even snel naar haar leveranciers mailde.

Het was al ver na achten toen ze eindelijk het café kon verlaten. Maar zo ging het elke avond, Lauren maakte zich er allang niet meer druk om. Ze hield van haar werk en vooral van dit café. Ze draaide de lichten uit, gaf Micky een aai over zijn koppie en keek nog even de halfduistere ruimte rond. In de schaduwen van de vele hoge boekenkasten hingen oude posters, aankondigingen van optredens van lang vergeten auteurs of van een uit elkaar gevallen amateurgezelschap. Binnenkort zou ze er nieuwe, moderne posters ophangen met daarop de boeken en gezichten van een nieuwe generatie auteurs die met liefde hun verhalen en boeken kwamen presenteren in 'Kijk mij', het belendende theatertje. Dat theatertje zou een nieuwe, belangrijke bron van inkomsten worden. Dankzij Scott.

Lauren trok de deur achter zich dicht en liep door de donkere straten het kleine stukje naar haar appartement. Dat keek uit over de IJssel en voor Lauren was het net zo'n paradijsje als het café. Het was haar thuis, de plek waar ze elke avond naar kon terugkeren. De plek waar ze zich veilig voelde ook. Eindelijk.

Eenmaal thuis trok ze de koelkast open en staarde naar de inhoud. Met een beetje fantasie kon ze nog net een fatsoenlijke maaltijd in elkaar draaien. Morgen moest ze echt even ergens de tijd vinden om boodschappen te doen.

Binnen een halfuur had ze macaroni met een mengelmoes aan groenten voor zich staan en plofte ze neer op de vensterbank van het raam dat uitkeek over de rivier. In dit seizoen was er op dit tijdstip niet veel meer te zien. De plezierjachtjes lagen al lang in de haven en het donkere strand aan de overkant, dat ze nog net kon zien, was verlaten. Slechts heel af en toe gleed er een binnenvaartschip voorbij. Lauren at in alle rust haar maaltijd en liet toen haar bad vollopen. Het was al halfelf toen ze terugkwam in de woonkamer en de tv even aanzette. Ze zapte langs de kanalen.

‘Het gebeurde nota bene bij de uitreiking van de Theaterring aan zijn voormalig partner Ids Rademaker,’ klonk een stem. Lauren bleef hangen. Ze was beland bij een van de roddelprogramma’s, zag ze. Op het scherm was een foto te zien van Scott. Ze schoot overeind.

‘Het zijn beelden die zijn opgenomen door een toevallige voorbijganger, hè?’ vroeg iemand.

‘Ja, het is ongelofelijk.’ Een onaangenaam gevoel be kroop haar. Ze moest gewoon wegzappen. Dat was echt het verstandigste wat ze kon doen. Toch bleef ze hangen. Ergens diep in haar roerde zich dat kleine beetje twijfel dat nooit helemaal weg was gegaan.

‘Laten we kijken,’ zei een van de presentatoren. Meteen verscheen een wiebelig filmpje waarop Lauren direct Scott herkende in zijn geweldige pak, ook al was het filmpje van veraf opgenomen. Hij stond zo te zien in een hoekje van een grote hal, weg van de mensenmassa. Een haar bekende vrouw kwam naar hem toe. Abbey. Ze praatten wat en toen sloeg Scott zijn armen om haar heen. Lauren voelde het bloed uit haar gezicht wegtrekken. Zoende hij nou met Abbey? Iemand stapte voor het beeld, Lauren hoorde nog een stem en toen keek ze weer naar de presentatoren achter de desk.

‘Nou ja, het is in ieder geval geen stagiaire, neem ik aan?’ vroeg een van hen. Ze lachten allemaal.

‘Nee, het is de actrice Abbey van Roesel. Het is apart dat ze hier is, ze was al een tijdje uit beeld.’

Lauren hapte naar adem. Dit kon niet. Dit was niet echt. Dat filmpje moest gemanipuleerd zijn. Hij zou haar dat nooit aandoen, toch? Niet na alles waar ze samen doorheen waren gegaan. Maar ze had al die tijd geweten van zijn verleden, een verleden vol vrouwen, en van Cynthia, de stagiaire die hem zijn carrière en zijn samenwerking met Ids had gekost. Het zou nooit meer gebeuren, had hij gezworen. Ze greep naar haar telefoon.

‘Je zou denken dat hij van het verleden geleerd had...’

‘Ach, het is Scott de Jager, we weten allemaal hoe hij is.’

Jij gore klootzak! typte ze verwoed. De vinkjes werden meteen blauw.

Wat is er?

‘Zou hij dan niets geleerd hebben van die aanklacht? Ik dacht trouwens dat hij weer een vriendin had?’

‘Die man is niet in staat tot het hebben van een vaste relatie.’

Je staat op tv te zoenen met Abbey!

Wat? Doe niet zo idioot. Dat is niet waar.

Ze belde hem. ‘O nee?’

‘Nee, lieverd, Abbey was van slag en ik heb haar zeker niet gezoend.’

‘Van slag, ja hoor, en dat moet ik geloven. Jullie hebben al die tijd wat gehad, hè?’

‘Lauren, hou op. Nee, dat hebben we niet.’

‘Maak dat je moeder wijs. O nee, die is te dronken om dat te onthouden.’ Ze had het eruit geflapt voor ze besepte wat ze zei.

De stilte die volgde verbrijzelde alles wat er ooit tussen hen was geweest. Te laat had Lauren door dat ze iets vreselijks had gezegd. Ze riep zichzelf tot de orde. Nou en? Hij had verdomme met Abbey staan zoenen. Of nou ja, iets gedaan. Ergens, een keer. Opeens sloeg de twijfel toe. Had ze te snel conclusies getrokken? Was het nu haar verleden dat genadeloos opspeelde? ‘Scott?’ fluisterde ze. Haar woede was nergens meer te bekennen. Een oude, heel bekende pijn maakte zich van haar meester.

‘Ik moet gaan.’ Zijn stem klonk net zo koud als zij zich voelde. Voor ze nog iets kon zeggen had hij opgehangen.

Lauren staaarde naar haar telefoonscherm tot het zwart werd. Tranen rolden over haar wangen terwijl ze naar buiten keek, waar de IJssel onverstoorbaar stroomde. Kon ze zich maar laten meevoeren met het water, ver weg van de diepe pijn die ze voelde. Juist Scott had haar weer doen geloven in de liefde. Ze was zo vaak bedrogen en gebruikt. Hij had haar geholpen dat verleden achter zich te laten.

Met hem aan haar zijde had haar toekomst nog meer glans gekregen. Verdomme, wat was ze toch een stomme trut. Had ze echt gedacht dat ze hem kon veranderen? Wat had die beroemde tv-dokter ook alweer gezegd: de daden uit het verleden zijn een goede voorspeller van daden in het heden. Of zoiets. En toch had ze hem geloofd. Alsof het afgelopen jaar niet gebeurd was, kwamen al haar demonen opeens weer naar boven. Alle onzekerheden, alle angsten en vooral haar diepe eenzaamheid. Terug bij af. Alleen met haar Boekencafé. Zo moest het blijkbaar zijn. Lauren verborg haar gezicht in haar handen en huilde met schokkende, harde snikken.

1

Vier maanden eerder

‘Wat doe jij nu hier?’ Lauren keek onaangenaam verrast op toen haar vriendin Juul van Huffelen de trap naar de loft boven het Boekencafé af kwam. Achter haar kwam Micky de trap af met zijn staartje omhoog en een verwachtingsvolle blik in zijn ogen. De schooiert.

‘Ik woon hier,’ zei Juul. ‘Heb je nog wat koffie voor me?’

‘Je weet hoe het werkt.’ Lauren knikte naar het gigantische koffieapparaat achter de bar. ‘Ik moet even naar mijn cupcakes kijken.’ Ze dook vlug haar gloednieuwe keuken in en trok de oven open. Net op tijd. Ze trok het blad uit de oven en meteen kwam de heerlijke geur van versgebakken cake haar tegemoet. Dit waren bosbessencupcakes waarvan Thomas, de bakker die verderop zijn winkel had, zei dat succes gegarandeerd was.

‘Dat ruikt lekker.’ Juul, met een mok koffie in haar hand, was haar de keuken in gevolgd. Evenals Micky.

‘Ga weg,’ siste Lauren tegen de kat. ‘Als de inspectie jou hier ziet, dan heb je straks geen huis meer.’ Micky ging zitten en hield zijn kopje schuin. Ze gaf het op. ‘Hier.’ Lauren pakte een cupcake op. ‘Au, heet!’

Juul grinnikte, maar deed geen enkele moeite haar te helpen. ‘Ik wacht wel even.’

‘Wat me weer bij mijn eerdere vraag brengt: wat doe je hier?’

‘Mijn antwoord is nog steeds hetzelfde, hoor. Ik woon hier.’

‘En Ids dan?’ Ids was sinds kort Juuls vriend.

‘Ids is in Amsterdam. Daar woont hij,’ zei Juul uitgestreken.

‘Voor een stel dat net bij elkaar is, doen jullie niet erg veel moeite om bij elkaar te zijn,’ vond Lauren.

‘Hij is aan het toeren met zijn nieuwe show en ik heb een deadline voor mijn boek. Melanie hijgt bijna dagelijks in mijn nek.’

‘Ja, die uitgever van je wil verdienen aan haar goudmijntje.’

‘Ik weet niet of ik haar dankbaar moet zijn of dat ik haar moet vermoorden.’

‘Je kunt haar dankbaar vermoorden,’ vond Lauren. ‘Ze is echt onmogelijk.’ Ze zette de bakplaat op het aanrecht en keek eens goed naar haar vriendin. ‘Is dat nieuw?’ Ze wees naar het truitje dat Juul aan had.

‘Ja, vind je het wat?’

‘Het heeft een décolleté.’

‘Niet goed?’ Geschrokken keek Juul haar aan.

‘Heel goed juist. Ik ben het alleen niet van je gewend.’

‘Nee, nou ja...’ Lauren zag dat Juul bloosde.

‘Het staat je echt heel goed,’ zei ze beslist. Tot voor kort, zeg maar voordat Juul langzaam maar heel zeker viel voor Ids, droeg ze alleen maar spijkerbroeken met vormeloze truien waarin haar slanke figuur niet echt tot uiting kwam. Juul zou haar lichaam trouwens niet omschrijven als slank, maar als plat en jongensachtig. Hoewel Lauren haar dat de laatste maanden steeds minder hoorde zeggen.

‘Ik ga vanavond weer naar Amsterdam,’ bekende Juul. ‘Ik mis hem echt wel, hoor.’

‘Mooi, zo hoort het ook,’ zei Lauren met een grijns.

‘Het is gewoon moeilijk. We hebben het allebei zo druk en ik voel me ook niet echt thuis in Amsterdam.’

‘Jullie zien elkaar veel te weinig.’

‘Ja, en ik weet niet wat ik daar nu aan moet doen.’ Juul hengelde een cupcake naar zich toe. ‘Is dit volgens het recept van Thomas?’

Lauren knikte. ‘Ja, wist je dat hij samen is gaan wonen met dat mens?’

‘Met Anja?’

Lauren zuchtte demonstratief. Het zou leuk zijn als Juul gewoon eens meeging in haar woordkeuze voor de vriendin van Thomas. Gewoon, om haar te ondersteunen in de gevoelens van afgunst en soms zelfs haat die ze voor dat mens met dat grijze haar voelde. Maar Juul bleef haar hardnekkig Anja noemen, oké, dat was haar naam, en had zelfs al eens verteld dat ze best aardig was. Alsof dat er ook maar iets toe deed.

‘Met wie anders, niet met mij in ieder geval.’

‘Je kunt gevoelens niet afdwingen.’

Lauren slikte. ‘Maar hij voelde ook wat voor mij. Dat is nog het ergste. Hij vond twintig jaar leeftijdsverschil alleen te groot.’

‘Misschien is dat het ook wel. Het is toch lief dat hij het allerbeste voor je wil.’

‘Het allerbeste voor mij was hij misschien wel.’ Het deed Lauren nog steeds pijn om over Thomas te praten. Hij was alles wat ze zocht in een man: betrouwbaar, rustig, stabiel en trouw. Heel even had ze gedacht dat ze samen verder zouden gaan, maar Thomas had die droom heel snel de kop ingedrukt. Ze was te jong. Hoe ironisch. In de wereld waar ze vandaan kwam, was ze al stokoud en eerlijk gezegd voelde ze zich vaak ook zo. Oud, moe en verzadigd van reizen, mannen en seks. Sinds kort besprak ze dat met haar psycholoog. Die stap had ze genomen na de breuk met Thomas. Hij had haar aangemoedigd. Inderdaad, hij had altijd het beste voor haar gewild. Dat maakte het feit dat hij geen relatie met haar wilde juist extra pijnlijk. Ze kon hem blindelings vertrouwen. Hij zou nooit misbruik van haar maken. Vandaar dus dat hij iets met Anja was begonnen en niet met haar. Ze voelde tranen in haar ogen prikken. Verdomme, ze wilde deze pijn niet meer voelen.

‘Hé.’ Juul sloeg haar arm om haar heen. ‘Je komt wel over hem heen. Geloof me, ik kan het weten, want ik ben de kampioen in onmogelijke liefdes.’

‘Maar jij hebt Ids nu.’

‘Voor zolang dat duurt.’

Geschokt keek Lauren haar vriendin aan. ‘Waarom zeg je dat?’

‘Omdat dat nu eenmaal de realiteit is.’

‘Ids is gek op je.’

‘En ik op hem, maar dat is niet altijd genoeg.’

‘Ik kan niet geloven dat je dat zegt,’ zei Lauren.

‘We zien elkaar steeds minder. Zijn werk slokt hem op en ik heb het ook druk. We groeien uit elkaar en ik ga steeds meer twijfelen of dit wel goed is voor ons,’ bekende Juul. ‘Zeker als we niet samen zijn.’

‘Nou, dan weet je wat je te doen staat.’

‘Zo eenvoudig is het niet.’

‘Echt wel.’ Lauren hoorde de grote deur van het café opengaan.

‘Daar zijn de eerste klanten.’

‘Zal ik je even helpen?’

‘Nee, want dan krijg ik Melanie achter me aan omdat ik haar bestsellerauteur van haar werk houd.’

‘O ja, over Melanie gesproken,’ begon Juul.

‘O nee, zeg dat het niet waar is,’ kreunde Lauren.

‘Ze komt weer langs,’ zei Juul met een grijns. ‘Ze wil het omslag van mijn nieuwe boek bespreken.’

‘Heeft die vrouw nog nooit gehoord van mail?’

‘Misschien is ze gewoon niet zo graag op haar kantoor. Hier is het echt veel gezelliger. Haar kantoor is wit en de boeken zijn gesorteerd op kleur.’

‘Steriel.’ Lauren dacht aan haar rommelige, gezellige, warme café.

‘Ja, net als Melanie zelf eigenlijk.’

‘Hm.’ Lauren wist niet goed wat ze van Juuls bazige, overheersende uitgefster moest denken. Ze had in het verleden met haar samengewerkt en hun doel, een succes van Juuls boeken maken, was bereikt, maar nu leek Melanie de druk op Juul alleen maar op te voeren, wat overduidelijk ten koste van haar relatie met Ids ging.

‘Laat je me weten als ze er is? Ik ben in “Kijk mij!”’ Juul knikte naar de deur achter in het café die toegang bood tot het kleine theatertje dat bij het café hoorde. Lauren had nog steeds geen idee wat ze ermee moest. Afgelopen kerst hadden Ids en Juul er een eigentijdse versie van *Scrooge* opgevoerd en dat was een groot succes geweest. Lauren had er flink wat extra klandizie door gekregen. Nu lag het theatertje er alweer bijna een halfjaar leeg en verlaten bij. De enige die er graag zat was Juul, omdat ze er zo heerlijk kon schrijven. Volgens haar was het theater een magische plek. Lauren zag het vooral als een blok aan haar been en een enorme kostenpost.

‘Is goed.’ Lauren was Juul meteen vergeten, want een gestage stroom klanten druppelde binnen. Ze was er trots op dat het café zo goed liep. Dat was echt haar eigen verdienste. Toen ze het, nogal impulsief, had gekocht van het geld dat haar modellencarrière haar had opgeleverd, had ze niets van het runnen van een café geweten. Maar het Boekencafé en vooral het theatertje herinnerden haar aan haar jeugd die opeens voorbij was geweest toen ze model werd. Als ze hier was, was het net alsof ze weer even in die veilige cocon was die ze min of meer noodgedwongen had verlaten toen ze nog maar zestien was. Natuurlijk hielpen dat soort nostalgische gevoelens helemaal niet bij een succesvolle bedrijfsvoering en het had nogal wat voeten in de aarde gehad voor Lauren precies wist wat ze wilde. Toen ze dat eenmaal voor ogen had, hield niets haar meer tegen en nu liep het Boekencafé als een trein. Met hulp van Thomas had ze geleerd hoe ze een bedrijfsplan moest maken, had ze met vallen en opstaan de financiën onder de knie gekregen en het leukste, ze had door hem leren bakken. Niets chics. Ze was geen patissier, maar haar eenvoudige muffins, cakes en gebakjes vielen goed in de smaak, net als haar vers belegde broodjes, waarvoor het vaak nog warme brood nog steeds dagelijks door Thomas of een van zijn werknemers werd aangeleverd.

‘Goedemorgen, Lauren.’ Ze draaide zich om van haar geliefde

koffiezetapparaat en zag Melanie voor de bar staan wachten.

‘Hoi, Melanie. Hoe is het met jou?’ Zoals altijd zag Juuls uitgeefster eruit als een succesvolle, strenge zakenvrouw met haar grote modieuze bril en haar haren strak naar achteren gebonden. Lauren was zelden onzeker over haar uiterlijk, maar om de een of andere reden voelde ze zich bij Melanie altijd een of andere amateur die ook succes probeerde te hebben.

‘Goed. Waar is Evita Victoria?’

‘O, je bedoelt Juul?’ vroeg Lauren onschuldig. Ze knikte naar de deur van het theatertje. ‘Daar.’

‘Ben je nog steeds kwaad op me?’ Melanie keek haar vorsend aan.

‘Ik ben nooit kwaad op je geweest.’

‘Jawel, om dat hele Evita Victoria-gedoe.’

Lauren wreef overdreven fanatiek met een theedoek over een kopje. ‘Misschien heeft het toch wel goed uitpakkt.’

‘Ik vind van wel.’

‘Los van je verkoopcijfers.’

‘Die maken dat Juul nu van haar boeken kan leven.’ Melanie haalde haar schouders op. ‘En dat wilde ze.’

‘Wat wil je dat ik zeg? Dat het een briljant idee was?’

‘Het was een briljant idee.’

‘Ik zal dat nooit toegeven,’ zei Lauren met een lach.

‘Weet ik.’ Melanie knikte haar toe en keek toen het café rond. ‘Het loopt echt goed, hè?’

‘Ja, gelukkig wel.’

‘Doe je al wat meer met de setting?’

‘Wat bedoel je?’

‘Dit is een boekencafé.’

‘Joh.’ Lauren tikte een beetje ongeduldig met haar vingers op de bar.

‘Gasten zouden hier nog wat meer mogen verwachten.’

Lauren wist niet of ze deze opmerking als een belediging moest opvatten.

‘Je zou wat meer met deze setting kunnen doen,’ legde Melanie uit. ‘Je weet wel, leesclubs, voorleesochtenden voor senioren en kinderen. Dat soort werk.’

Ze liet deze woorden even op zich inwerken. Het was niet zo dat ze daar nog nooit aan gedacht had. Het eerste jaar van het café had natuurlijk veel van haar gevergd en nu durfde ze het niet aan. Leesclubs? Daar stelde ze zich een stelletje elitaire lui bij voor die termen bezigden die zij niet begreep. Zij had, tot haar eigen schande, alleen een middelbareschooldiploma. Natuurlijk, al die boeken om haar heen nodigden uit tot meer dan alleen een kop koffie en een broodje. Maar ze had geen idee hoe ze dat aan moest pakken.

‘Het levert niet alleen meer klandizie op, het café kan ook een maatschappelijke rol in de buurt spelen,’ zei Melanie.

Het was een idee dat Lauren erg aansprak. In het verleden hadden het Boekencafé en het theatertje dat ook gedaan.

‘Ik kan je helpen, als je wilt,’ zei Melanie.

Haar blik verraste Lauren. Oprecht, belangstellend... en schitterde daar nu een vonkje passie? Maar haar natuurlijke wantrouwen kwam meteen om de hoek kijken. ‘Waarom zou jij mij willen helpen?’

‘Omdat ik het leuk vind. En misschien ben ik je ook wel wat verschuldigd.’ Melanie knikte naar de deur van het theatertje. ‘Ik ga Evita Victoria opzoeken.’

Lauren keek de uitgeefster na. Evita Victoria was Juuls pseudoniem. Melanie had bedacht dat achter die naam een succesvolle, zelfverzekerde, bloedmooie auteur moest zitten, iemand anders dan Juul dus. Enter Lauren. Haar gezicht werd dat van Evita Victoria en het had gewerkt. Schoonheid en succes verkochten, dat had Melanie goed gezien. Maar Evita Victoria stond voor alles wat Lauren juist probeerde te ontvluchten in haar Boekencafé. Ze verafschuwde de camera's en de aandacht die weer op haar gericht waren, de starende ogen, de eisen. Zowel Juul als Lauren hadden het bedrog niet erg lang volgehouden. Nu wist de wereld de waarheid en Juul was er

niet slechter van geworden. Lauren miste de samenwerking met Melanie helemaal niet. Ze vond haar een lastige, moeilijke vrouw. Net als zijzelf eigenlijk, wat waarschijnlijk ook de reden was waarom hun samenwerking niet zo makkelijk was verlopen. Dus dit aanbod begreep ze niet goed. Haar privémobiel trok de aandacht. Haar zusje.

‘Hé, Amira.’

‘Hé, Lauren. Hoe gaat het?’

‘Ik ben aan het werk.’

‘Kom je vanavond bij ons eten?’

Lauren staaarde naar een groepje studenten dat het café binnenkwam en zich meteen op de boekenkasten stortte. De vraag *wat wil je dan van me?* hield ze maar in. ‘Ik heb het druk.’

‘Ik maak jachtschotel.’

Oké, nu wist Lauren het zeker, Amira moest wat van haar. Ze kon geen andere redenen bedenken waarom haar zus haar lievelingsgerecht voor haar maakte. Het was in ieder geval niet omdat ze zo’n geweldige zussenband hadden, want dat hadden ze al heel lang niet meer. ‘Het wordt laat, denk ik.’

‘Maakt toch niet uit?’

‘Oké dan.’ Lauren had al spijt van haar toezegging voor ze het laatste woord had uitgesproken.

‘Top. Tot straks.’

‘Ja, hoor.’ Lauren zuchtte eens diep, hing op en liep naar het groepje studenten, dat inmiddels met een paar boeken aan de grote leestafel was gaan zitten. Weer schoot Melanies aanbod haar te binnen. Zouden studenten het voor hun examens ook niet fijn vinden om de verplichte boeken met elkaar te bespreken? Misschien moest ze dit toch eens serieus gaan overwegen.

Hoelang kon je bezig zijn met opruimen? Lang, had Lauren bedacht. Nadat de laatste klant was vertrokken, treuzelde ze bij de boekenkasten, hing ze rond bij de afwasmachine en inspecteerde ze

haar voorraad wel drie keer, want je wist maar nooit. Toen ze geen smoesje meer had, deed ze eindelijk de lichten uit en trok de deur van het café achter zich dicht. Ze had altijd een oude fiets tegen de muur staan voor als ze snel ergens moest zijn en nu stapte ze op het ding om naar haar zus te rijden.

Amira woonde in de Rivierenwijk, de buurt waar Lauren was opgegroeid. Ze haatte het om daar steeds weer terug te moeten komen. Het herinnerde haar aan dingen waar ze niet aan herinnerd wilde worden. De arbeiderswoning van haar zus, een van de vele in de rij, was netjes verzorgd en de voortuin vertoonde de eerste tekenen van de herfst. Ze belde aan en hoorde meteen geschreeuw.

‘Ik doe open!’

‘Nee, ik!’ Ze glimlachte. De deur werd opengerukt en ze staarde in de verwachtingsvolle gezichtjes van haar elfjarige nichtje Nikki en haar negenjarige neefje Sem.

‘Hallo jongens!’

‘Tante Lauren!’ Twee paar armen omsloten haar middel en de lucht werd even uit haar longen gedrukt. Ze woelde met haar handen door de haren van het tweetal en sleepte zich met hen nog steeds aan haar vastgeklemd naar de woonkamer.

‘Ha, Lauren.’ Amira stond in de kleine open keuken met een schort voor in een pan te roeren. Niemand die hen samen zag, zou bedenken dat ze zussen waren. Ze leken niet op elkaar, niet qua uiterlijk en al helemaal niet qua karakter.

‘Hoi. Dat ruikt lekker.’

‘Dank je.’

‘Hoe gaat het?’ Lauren probeerde zich los te wurmen van Nikki en Sem.

‘Goed, hoor. Met jou?’

‘Prima. Stefan nog niet thuis?’

‘Hij komt eraan.’

‘Tante Lauren, heb je cadeautjes bij je?’ vroeg Sem.

‘Sem!’ Amira keek hem streng aan.

‘Vandaag niet, Sem,’ zei Lauren. ‘De speelgoedwinkel was al dicht toen ik klaar was met werken.’

‘Nou, hoor,’ pruilde Sem.

‘Handen wassen en aan tafel zitten,’ gebood Amira.

‘Hij lijkt op jou,’ zei Lauren.

‘Dat is een rotopmerking.’

Lauren haalde haar schouders op. ‘Jij weet dat ik weet dat ik hier niet ben voor de gezelligheid.’

Amira zuchtte. ‘Nikki, ga eens even die jurk halen die we samen hebben gekocht.’

Nikki’s zo open gezicht, vol met sproetjes, die ze van haar vader had, betrok heel even. Toen stond ze gehoorzaam op en liep naar boven.

‘Niet weer een jurk,’ zei Lauren.

‘Ze ziet er geweldig in uit.’

‘Waarom doe je dit?’ siste Lauren. ‘Denk je echt dat dat kind daar gelukkig van wordt?’

‘Ze vindt het leuk.’

‘Echt? Of doet ze het om jou te plezieren?’

‘Nikki is jou niet, hè? Ze heeft een eigen mening,’ zei Amira.

‘Ach, hou toch op.’

Nikki kwam beneden met een lange, groene jurk in haar handen die prachtig kleurde bij haar kastanjebruine, springerige haren. Op een bepaalde, grappige manier was ze een schoonheid, dat kon Lauren niet ontkennen. Maar of ze voldeed aan de modelleneisen, waagde ze toch te betwijfelen. ‘Dat is een heel mooie jurk, Nikki.’

‘Ja, mama vindt hem ook erg mooi,’ zei Nikki onschuldig. Lauren keek haar zus aan en rolde met haar ogen.

‘Wil je hem aantrekken voor tante Lauren?’ vroeg Amira. Ze had in ieder geval de betamelijkheid om rood te worden.

‘Amira!’

‘Ja, hoor, mam.’ Nikki klom de trap weer op. Lauren klakte afkeurend met haar tong.

‘Luister, ze heeft maar één iemand nodig, een persoon die wat in haar ziet. Jij kent die mensen.’ Amira keek haar smekend aan.

‘O ja, ik ken die mensen inderdaad en daarom zal ik er alles aan doen om te zorgen dat Nikki daar niet bij terecht komt.’ Lauren hoorde zelf hoe bitter ze klonk.

‘Je bent een egoïstische trut, weet je dat?’ snauwde Amira. ‘Zelf ben je steenrijk geworden, maar je gunt ons die kans niet.’

‘Dus je wilt steenrijk worden ten koste van je dochter?’

‘Nee, dat bedoel ik niet. Ze heeft gewoon recht op een goede toekomst. Ik wil haar niet zien ploeteren zoals onze ouders hebben moeten doen, zoals Stefan en ik nu doen. Nikki moet alle kansen krijgen.’

‘Je geeft haar alle kansen met een liefdevolle opvoeding en een goede thuisbasis waar ze veilig is.’

‘Doe toch niet zo dramatisch. Je reageert alsof ik haar morgen alleen op het vliegtuig naar New York zet.’

‘Kijk, tante Lauren!’ Nikki kwam voor haar staan. Lauren had haar niet eens beneden horen komen en ze vroeg zich af hoeveel het meisje gehoord had. Ze draaide een pirouette en nam toen als een soort robot allerlei poses aan die ze overduidelijk had afgekeken van volwassen modellen, maar die niet pasten bij een meisje van elf. Lauren voelde zich misselijk worden.

‘De jurk staat je prachtig, Nikki,’ zei ze in de hoop dat ze snel zou stoppen met poseren.

‘Ja, hè. Mama zegt dat ik nu wel snel ontdekt zal worden. Ik ben al op Insta.’

‘We hebben een account aangemaakt. Kijk.’ Amira haalde haar telefoon tevoorschijn en Lauren staarde naar foto’s en korte filmpjes van haar nichtje in allerlei outfits. ‘We hebben al tweehonderd volgers. Het gaat best hard.’

Boekencafé-serie • 2

Laat jij je ware zelf zien, of verberg je je liever achter de schone schijn?

Lauren is de eigenaar van haar eigen Boekencafé in Deventer. Vooral de leesclubs die ze organiseert, zijn een groot succes. Ze kan wel wat hulp gebruiken! Haar beste vriendin Juul schuift cabaretier Scott de Jager naar voren, maar sinds hij is gecancelled na een MeToo-schandaal is hij precies het soort man waarbij Lauren ver uit de buurt wil blijven. Hij herinnert haar te veel aan gebeurtenissen uit het modellenverleden dat ze zo graag achter zich wil laten. Scott blijkt echter een reddende engel te zijn. Lauren gaat steeds meer op hem leunen maar durft hem niet goed toe te laten. Als hij ziet dat achter haar mooie uiterlijk een complexe vrouw zit, rent hij dan weg? Of kan ze echt op hem vertrouwen?

Anders ik wel is het tweede deel van de **Boekencafé-serie** van **Anne West**. Zij schrijft met deze hartverwarmende feelgood een romance die dieper gaat dan de oppervlakte. Lees ook deel 1, *Vertel mij wat*, het verhaal van Juul.

Z&K www.zomerenkeuning.nl

NUR 340

9 789020 554922